

Sygn. akt VI Ka 440/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Żuk (spr.)

Sędziowie SO Klara Łukaszewska

SO Tomasz Skowron

Protokolant Katarzyna Witkowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Zgorzelcu A. K.

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2016 r.

sprawy:

1. **D. A.** syna S., E. z domu F., ur. (...) w J.,
2. **K. K.** syna Z. i A. z domu G., ur. (...) w B.,
3. **M. M. (1)**, syna L. i M. z domu (...), ur. (...) w Z.,

oskarżonych z art. 279 § 1 kk i inne

z powodu apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 5 maja 2016 r. sygn. akt II K 402/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonych **D. A.**, **K. K.** oraz **M. M. (1)**,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. J. kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego M. M. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. G. kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego K. K. z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

IV. zwalnia oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VIKa 440/16

UZASADNIENIE

D. A. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 30 czerwca do 2 lipca 2012 roku w B., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. L. po uprzednim wylamaniu za pomocą łomu drzwi do pomieszczenia gospodarczego dostał się do jego wnętrza, skąd

zabrał w celu przywłaszczenia znajdujące się tam elektronarzędzia w postaci wiertarko-wkrętarek, szlifierki stołowej, pilarki spalinowej, szlifierek kątowych, wiertarki i innych elektronarzędzi oraz rower marki K. o łącznej wartości 5.555 złotych, czym działał na szkodę A. i T. H., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

M. M. (1) został oskarżony o to, że:

II. w okresie od 30 czerwca do 2 lipca 2012 roku w B., woj. (...), pomógł D. A. w zbyciu pochodzących z kradzieży z włamaniem elektronarzędzi w postaci dwóch pił oraz szlifierki o łącznej wartości 804 złote, czym działał na szkodę A. i T. H., przy czym czynu tego dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu dnia 20 września 2007 roku o sygn. II K 427/07 za czyn z art.280 § 1 k.k. i art. 281 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 24.06.2007 roku do 24.06.2010 roku, wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 18 grudnia 2008 roku o sygn. IIK 237/08 za czyn z art.280 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k. na karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 24.06.2010 roku do 09.02.2011 roku, tj. o czyn z art. 291§ 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

D. A., M. M. (1) i K. K. zostali oskarżeni o to, że:

III. w nocy z 3 na 4 lipca 2012 roku w B., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu D. A. i M. M. (1) po wybiciu szyby w oknie dostali się do wnętrza domu, skąd zabrali w celu przywłaszczenia, wraz z K. K., który dołączył do M. M. (1) w późniejszym czasie pod domem, laptopy, telefony komórkowe, aparat fotograficzny, wieżę, zegarek, złotą i srebrną biżuterię, alkohole i inne przedmioty oraz pieniądze w kwocie 1500 złotych i 400 (...), pieczętkę lekarską o łącznej wartości 33.762,03 złotych, czym działali na szkodę A. i T. H., przy czym czynu tego M. M. (1) dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 20 września 2007 roku o sygn. II K 427/07 za czyn z art.280 § 1 k.k. i art. 281 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 24.06.2007 roku do 24.06.2010 roku, wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 18 grudnia 2008 roku o sygn. II K 237/08 za czyn z art. 280§ 1 k.k., art.279 § 1 k.k. na karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 24.06.2010 roku do 09.02.2011 roku, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.,

IV. w nocy z 3 na 4 lipca 2012 roku w B., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim wybiciu szyby w tylnych drzwiach samochodu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), dostali się do jego wnętrza, skąd zamierzali zabrać w celu przywłaszczenia przedmioty wartościowe, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na brak przedmiotów nadających się do kradzieży i spowodowali jednocześnie uszkodzenia karoserii oraz powłoki lakierniczej w drzwiach przednich prawych, drzwiach przednich lewych i słupkach, wybili szybę trójkątną w prawych tylnych drzwiach i wyłamali zaczepy tylnej kanapy, czym działali na szkodę H. B. powodując straty o łącznej wartości 5000 złotych, przy czym M. M. (1) czynu tego dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem, Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 20 września 2007 roku o sygn. II K 427/07 za czyn z art. 280 § 1 k.k. i art. 281 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 24.06.2007 roku do 24.06.2010 roku, wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 18 grudnia 2008 roku o sygn. II K 237/08 za czyn z art.280 §1 k.k., art.279 §1 k.k. na karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 24.06.2010 roku do 09.02.2011 roku, tj. o czyn z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a w odniesieniu do M. M. (1) z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i art. 288 §1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

D. A. został oskarżony o to, że:

V. w nocy z 3 na 4 lipca 2012 roku w B., woj. (...), poprzez podpalenie mebli tapicerowanych znajdujących się w budynku mieszkalnym dokonał zniszczenia i uszkodzenia znajdujących się tam mebli pokojowych, kuchennych, sprzętu AGD i RTV, odzieży, obuwia, pościeli, książek oraz innego wyposażenia domu, uszkodzenia drzwi, okien, tynków, instalacji elektrycznych, powodując straty o łącznej wartości 284.006, 43 złotych, czym działał na szkodę A. i T. H., tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

K. S. został oskarżony o to, że:

VI. w dniu 1 lipca 2012 roku w B., woj. (...), przyjął od D. A. rower marki K. (...) o wartości 1950 złotych pochodzący z kradzieży dokonanej na szkodę A. i T. H., o którym na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że pochodzi z czynu zabronionego, tj. o czyn z art. 292 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu wyrokiem z dnia 5 maja 2016 r. /sygn. akt IIK 402/15/:

1. uznał oskarżonego **D. A.** za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punkcie I i III części wstępnej wyroku, tj. czynów z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., przy czym przyjął, że czynów tych dopuścił się, działając w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. oraz że czyn opisany w pkt I części wstępnej wyroku popełniony został w nocy na 30 czerwca 2012 roku oraz że wartość skradzionych rzeczy wynosiła nie mniej niż 5.390 (pięć tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt) złotych, a wartość skradzionych rzeczy opisanych w pkt III części wstępnej wyroku wynosiła nie mniej niż 33.927 (trzydzieści trzy tysiące dziewięćset dwadzieścia siedem) złotych i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
2. uznał oskarżonego **D. A.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,
3. uznał oskarżonego **D. A.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,
4. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., art. 91 § 2 k.k. połączył orzeczone w pkt 1, 2 i 3 kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu **D. A.** karę łączną 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,
5. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu **D. A.** na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności 1 dzień zatrzymania w sprawie tj. 06.07.2012r.,
6. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec **D. A.** przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej z popełnienia przestępstwa opisanego w pkt I części wstępnej wyroku w wysokości 210 (dwieście dziesięć) złotych,
7. uznał oskarżonego **M. M. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 4 § 1 k.k. przy czym przyjął, że czynu tego dopuścił się w dniu 30 czerwca 2012r. i że pomógł w zbyciu pochodzących z kradzieży z włamaniem elektronarzędzi o łącznej wartości nie mniejszej jak 804 (osiemset cztery) złote i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności,
8. uznał oskarżonego **M. M. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 4 § 1 k.k. przy czym przyjął, że wartość skradzionych rzeczy wynosiła łącznie nie mniej niż 33.927 (trzydzieści trzy tysiące dziewięćset dwadzieścia siedem) złotych i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,
9. uznał oskarżonego **M. M. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 4 § 1 k.k. i w zw. z art. 14 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,
10. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone w pkt 7, 8, 9 kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu **M. M. (1)** karę łączną 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

11. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu **M. M. (1)** na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności 2 dni zatrzymania w sprawie tj. 06.07.2012r. i 05.07.2012 r.;

12. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec **M. M. (1)** przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej z popełnienia przestępstwa opisanego w pkt II i III części wstępnej wyroku w wysokości 560 (pięćset sześćdziesiąt) złotych,

13. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (DZ.U. nr 49 poz. 223 z 1983r. z późn. zm.) zwolnił oskarżonego **M. M. (1)** w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty i kosztami sądowymi, bez opłaty obciąża Skarb Państwa,

14. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2002r. nr 123, poz.1058 tekst jednolity) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. J. tytułem nieopłaconej obrony z urzędu kwotę 756 złotych (siedemset pięćdziesiąt sześć) oraz dalsze 173,88 złote (sto siedemdziesiąt trzy złote osiemdziesiąt osiem groszy) tytułem podatku VAT,

15. uznał oskarżonego **K. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 278 § 1 k.k. w zw., z art. 4 § 1 k.k. przy czym przyjął, że wartość skradzionego mienia wynosiła nie mniej niż 33.927 złotych (trzydzieści trzy tysiące dziewięćset dwadzieścia siedem) i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

16. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2002r. nr 123, poz.1058 tekst jednolity) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. G. tytułem nieopłaconej obrony z urzędu w kwocie 924 złote (dziewięćset dwadzieścia cztery) oraz dalsze 212,52 złotych (dwieście dwanaście złotych pięćdziesiąt dwa grosze) tytułem podatku VAT,

17. uznał oskarżonego **K. S.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 292 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., przy czym przyjął, że wartość roweru wynosiła 1919,20 (jeden tysiąc dziewięćset dziewiętnaście złotych 20/100) złotych i za to na podstawie art. 292 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 30 (trzydzieści) godzin w stosunku miesięcznym,

18. na podstawie art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k. zasądził od oskarżonych **D. A., K. K. i K. S.** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe po 1/4 części i na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 i 4 i ust. 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (DZ.U. nr 49 poz. 223 z 1983r. z późn. zm.) wymierzył D. A. opłatę w wysokości 300 (trzystu) złotych, K. K. wymierzył opłatę w wysokości 180 (stu osiemdziesięciu) złotych oraz K. S. wymierzył opłatę w kwocie 180 (stu osiemdziesięciu) złotych.

Apelację od tego wyroku wniósł m. in. obrońca oskarżonego D. A.. Na podstawie art. 444 kpk i art. 425 § 1 i 2 kpk zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i w oparciu o art. 427 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 4 kpk zarzucił rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności polegająca na niezastosowaniu warunkowego zawieszenia jej wykonania, lecz wymierzeniu bezwzględnej kary łącznej 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności nieadekwatnej do występujących w sprawie okoliczności łagodzących, a w szczególności przyznania się oskarżonego do popełnienia zarzuconych mu czynów i nadania zbyt dużego znaczenia przy wymiarze kary okolicznościom obciążającym, a także wyrażeniu błędnego poglądu, że oskarżony jest osobą zdemoralizowaną, a popełnione przez niego przestępstwa stanowią dowód niepowodzenia w przeprowadzonym procesie resocjalizacyjnym, a także niewzięciu pod uwagę faktu, że oskarżony zarzuconych mu czynów dopuścił się blisko 4 lata temu na przełomie czerwca i lipca 212 r., a następnie w trakcie prowadzenia przedmiotowego postępowania karnego odbywał kary pozbawienia wolności orzeczone za inne popełnione uprzednio czyny, a po ich odbyciu nie wszedł już w konflikt z prawem, co niezbitnie świadczy o tym, że ponowna izolacja oskarżonego nie jest konieczna z punktu widzenia wymogów prewencji ogólnej i szczególnej.

Stawiając powyższy zarzut, obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu D. A. kary łącznej 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja nie zasługiwała na uzasadnienie.

Możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w przedmiotowej sprawie uzależniona była uznaniem, że wymierzona D. A. kara jest rażąco surowa i celowe jest jej obniżenie do co najwyżej 2 lat pozbawienia wolności. Jest to bowiem górna granica kary tego rodzaju, której wykonanie - na gruncie przepisów obowiązujących do dnia 30 czerwca 2015 r. - można było warunkowo zawiesić. Sąd Rejonowy z uwagi na orzeczenie wobec tego oskarżonego kary wyższej (2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności) nie czynił w ogóle rozważań w przedmiocie dopuszczalności dobrodziejstwa tej instytucji. Przedstawił natomiast szereg przekonujących okoliczności, które - w jego przekonaniu - uzasadniały orzeczenie kary 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Formułując zarzut apelacyjny, obrońca wskazał, że Sąd I instancji orzekł karę nieadekwatną do występujących w sprawie okoliczności łagodzących. Jednocześnie jednak z jednym wyjątkiem nie wskazał tych okoliczności, które przemawiać miałyby za karą łagodniejszą. Powołał się "w szczególności" na przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzuconych czynów. Zdaniem Sądu Okręgowego jest to w rzeczywistości jedyna okoliczność łagodząca dla tego oskarżonego, której Sąd I instancji nie wymienił jako podstawy orzeczenia kar. Z drugiej strony wymiar tych kar wskazuje na to, że mimo to Sąd taką postawę oskarżonego premiował i nie kierował się wyłącznie okolicznościami obciążającymi.

Trzeba przecież wskazać, że wobec D. A. występowało wiele okoliczności przemawiających za surową karą. Wskazywał je Sąd meriti w uzasadnieniu na s.15 (k.768 akt sprawy). Przede wszystkim zwraca uwagę bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów, w szczególności tych z pkt 1 i 3 części dyspozytywnej wyroku. Sposób działania oskarżonego, jego wiodąca rola, wielkość wyrządzonej szkody, premedytacja i bezwzględność w realizacji zamiaru z całą pewnością uzasadniały orzeczenie kar wyraźnie wykraczających ponad dolną granicę zagrożenia ustawowego. Dodać do tego trzeba cały szereg okoliczności obciążających o charakterze podmiotowym: uprzednią karalność za przestępstwa, w tym podobne (przeciwko mieniu), nagannie oceniany tryb życia (brak pracy zarobkowej, pozyskiwanie środków utrzymania w sposób sprzeczny z zasadami współżycia społecznego), a także prawidłowo przywołaną przez Sąd Rejonowy demoralizację. Wbrew bowiem treści apelacji Sąd, przywołując tę cechę, nie popełnił błędu. Przemawia za tym wspomniany tryb życia oskarżonego, w tym kilkukrotność przestępczych działań. W przypadku 26 - letniego (w dacie czynu) oskarżonego, niewątpliwie wszystko to składa się na ocenę naganną jego trybu życia.

Obrońca oskarżonego, kwestionując to ustalenie Sądu Rejonowego (co do demoralizacji) w istocie nie przywołał żadnych okoliczności stanowiących przeciwwagę dla uzasadnienia Sądu. Trudno bowiem jako taką przyjmować fakt niepopełnienia przestępstwa przez cztery kolejne lata, z których część (ponad rok) spędził on w zakładach karnych na terytorium Polski i Czech. Nawet jeśli po opuszczeniu zakładu karnego (od 8 lipca 2015 r.) zmienił oskarżony swoje zachowanie, to w żaden sposób nie podważa to oceny Sądu Rejonowego, że w dacie czynu był osobą zdemoralizowaną, która swoim postępowaniem dowiodła niesłuszności stawianej we wcześniejszym wyroku skazującym (wyrok Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 10 listopada 2011 r., sygn. akt II K 1161/11).

Biorąc pod uwagę te wszystkie wymienione wyżej okoliczności wpływające na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynów jako wysokiego oraz te o charakterze podmiotowym, Sąd Okręgowy wyraża przekonanie, że kary wymierzone za przypisane mu przestępstwa nie tylko nie rażą surowością, ale są łagodne. Szczególnie trzeba mieć na uwadze kary wymierzone za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 kk oraz za występki z art. 288 § 1 kk. Rozmiar wyrządzonych pokrzywdzonym A. i T. H. szkód zdecydowanie przemawiał za oddaniem ich w większym stopniu w wymiarze kary orzeczonej przynajmniej bliżej połowy tego zagrożenia niż dolnej jego granicy. Sąd Okręgowy jeszcze raz

przywołuje bezwzględność działania oskarżonego, który nie tylko okradł pokrzywdzonych, ale w dodatku spowodował w ich majątku dużą szkodę, podpalając ich dom. Wyrządził w ten sposób niczym nieuzasadnioną i niezmiernie dotkliwą szkodę nie tylko o charakterze materialnym, ale również emocjonalnym. W tej sytuacji orzeczone kary jednostkowe jedynie w minimalnym stopniu oddają naganność zachowań oskarżonego - nie tylko niepoprawnego i zdemoralizowanego sprawcy przestępstw, ale przede wszystkim osoby bezwzględnej i nie liczącej się zupełnie z krzywdą innych ludzi. Fakt przyznania się do popełnionych czynów (przy czym to przyznanie się do czynu z art. 288 § 1 kk było w toku postępowania zmienne) z całą pewnością nie może w tej sytuacji uzasadniać orzeczenia kar w dolnych granicach zagrożenia ustawowego.

Kwestionując rozmiar wymierzonej kary, obrońca nie odniósł się zupełnie do dyrektyw kary łącznej, które zastosował w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy w Zgorzelcu. Tymczasem Sąd ten nie tylko orzekł kary jednostkowe w dolnych granicach zagrożeń ustawowych, ale w dodatku przy wymiarze kary łącznej zastosował zasadę asperacji bardzo zbliżoną do absorpcji. Mogąc orzec karę łączną od 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności do 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, Sąd orzekł karę łączną w wymiarze 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, uznając zresztą niesłusznie, że "ścisły związek przedmiotowo - podmiotowy" przemawia na korzyść oskarżonego. Tymczasem w ocenie Sądu Okręgowego właśnie ten związek pomiędzy przestępstwami popełnionymi na szkodę A. i T. H. zdecydowanie przemawiał za zasadą kumulacji i to właśnie kara łączna pozwalała należycie ocenić szkodliwość całokształtu przestępczego działania D. A..

Wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności - zarówno te jednostkowe jak i łączna - z całą pewnością nie mogą być uznane za rażąco surowe. Tylko zaś w takiej sytuacji Sąd Okręgowy uprawniony byłby do uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego. Powyższe rozważania przemawiają za uznaniem orzeczonych kar za łagodne, przy czym z uwagi na kierunek apelacji oczywiście nie mogło to skutkować zmianą wyroku na niekorzyść oskarżonego.

Skoro Sąd Okręgowy podziela dokonaną przez Sąd I instancji ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu, jego stopnia winy oraz akceptuje wskazywane okoliczności obciążające, brak było jakichkolwiek podstaw do obniżenia orzeczonych za którykolwiek z czynów kar a także kary łącznej. Przyznanie się oskarżonego do popełnienia czynów i złożenie przez niego wyjaśnień może tłumaczyć, dlaczego Sąd Rejonowy określił wymiar kar w dolnych granicach zagrożenia ustawowego. Z całą pewnością jednak nie przemawia to za złagodzeniem jego odpowiedzialności karnej. Bez znaczenia w tym względzie jest upływ czasu od popełnienia przestępstw do daty wyrokowania. O ile mogłoby to mieć znaczenie dla oceny przesłanek warunkowego zawieszenia kary, o tyle nie stanowi przesłanki wymiaru kary kształtowanej na podstawie dyrektyw określonych w art. 53 § 1 i 2 kk.

Wymiar orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, której Sąd Okręgowy nie uznał za niewspółmiernie surową, wykluczał możliwość zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. W tym stanie rzeczy Sąd Odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego D. A..

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. wobec sytuacji materialnej oskarżonego Sąd Okręgowy zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.